

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์
ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๓๓/๒๕๖๓

เรื่องพิจารณาที่ ๑๑/๒๕๖๓

วันที่ ๒๙ เดือน เมษายน พุทธศักราช ๒๕๖๓

ระหว่าง { ศาลแรงงานภาค ๖ ผู้ร้อง
ผู้ถูกร้อง

เรื่อง พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๒๕ วรรคสาม ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๗ (๒) หรือไม่

ศาลแรงงานภาค ๖ ส่งคำโต้แย้งของโจทก์ (นายธวัชชัย รอดแก้ว) ในคดีหมายเลขดำที่ รง.๖๙/๒๕๖๓ เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ข้อเท็จจริงตามหนังสือส่งคำโต้แย้งและเอกสารประกอบสรุปได้ดังนี้

นายธวัชชัย รอดแก้ว โจทก์ ยื่นฟ้องนางสาวเจนจิรา ยีคำ พนักงานตรวจแรงงาน ที่ ๑ กับพวกรวม ๗๒ คน เป็นจำเลย ต่อศาลแรงงานภาค ๖ เป็นคดีหมายเลขดำที่ รง.๖๙/๒๕๖๓ โดยขอให้เพิกถอนคำสั่งของจำเลยที่ ๑ ที่ให้โจทก์จ่ายค่าจ้าง ค่าจ้างในวันหยุดตามประเพณี ค่าทำงานในวันหยุดประจำสัปดาห์ ค่าทำงานในวันหยุดตามประเพณี ค่าล่วงเวลาในวันทำงาน ค่าชดเชย และค่าจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้าแก่จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๗๒ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑๐,๒๙๘,๑๒๔ บาท และเรียกค่าเสียหายจากจำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๗๒ เป็นเงิน ๓๐๐,๐๐๐ บาท แต่การใช้สิทธิทางศาลดังกล่าวพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๒๕ วรรคสาม บัญญัติไว้ในกรณีที่นายจ้าง

- ๒ -

เป็นฝ่ายนำคดีไปสู่ศาล ต้องนำเงินมาวางต่อศาลซึ่งกรณีคำร้องของโจทก์ในคดีนี้เป็นจำนวน ๑๐,๒๙๘,๑๒๔ บาท โดยไม่เปิดโอกาสให้ศาลแรงงานสามารถใช้ดุลพินิจในการรับคดีไว้พิจารณา นอกจากนี้จำเลยที่ ๒ ถึงที่ ๗๒ ใช้สิทธิโดยไม่สุจริตในการยื่นคำร้องเพื่อให้จำเลยที่ ๑ ออกคำสั่งให้โจทก์ชดใช้เงินดังกล่าว ตลอดจนบิดเบือนข้อเท็จจริงเพื่อให้เข้าเงื่อนไขตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวทำให้โจทก์ไม่สามารถนำคดีขึ้นสู่ศาลได้ เนื่องจากโจทก์มีหนี้สินเป็นจำนวนมากและได้ปิดกิจการไม่สามารถนำเงินมาวางต่อศาลได้ ทำให้ลูกจ้างที่มีเจตนาไม่สุจริตอาศัยอำนาจของบทบัญญัติดังกล่าวเอาเปรียบนายจ้างตามอำเภอใจ ส่งผลกระทบต่อการปฏิรูปประเทศชาติเป็นอย่างมาก เกิดความไม่เป็นธรรม และไม่ปรากฏว่าศาลรัฐธรรมนูญเคยมีคำสั่งในเรื่องดังกล่าวมาก่อน ทั้งคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญที่ ๓๓/๒๕๔๘ ก็ไม่ได้วินิจฉัยในประเด็นหรือตัวบทรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๗ (๒) แต่อย่างใด โจทก์ได้ยื่นคำร้องขอขยายระยะเวลาการวางเงินต่อศาล ซึ่งศาลแรงงานภาค ๖ พิจารณาแล้วมีคำสั่งอนุญาตให้ขยายระยะเวลาการวางเงิน โจทก์จึงยื่นคำโต้แย้งต่อศาลแรงงานภาค ๖ ว่าพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๒๕ วรรคสาม ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๗ (๒) และขอให้ส่งเรื่องให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัย

ศาลแรงงานภาค ๖ พิจารณาแล้วเห็นว่าคำโต้แย้งของโจทก์ต้องด้วยบทบัญญัติรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง จึงส่งคำโต้แย้งของโจทก์เพื่อขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ว่าพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๒๕ วรรคสาม ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๗ (๒) หรือไม่

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องนี้ต้องด้วยหลักเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยหรือไม่

รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “ในการที่ศาลจะใช้บทบัญญัติแห่งกฎหมาย บังคับแก่คดีใด ถ้าศาลเห็นเองหรือคู่ความโต้แย้งพร้อมด้วยเหตุผลว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นต้องด้วย มาตรา ๕ และยังไม่มีความวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญในส่วนที่เกี่ยวกับบทบัญญัตินั้น ให้ศาลส่งความเห็น เช่นว่านั้นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อวินิจฉัย ในระหว่างนั้น ให้ศาลดำเนินการพิจารณาต่อไปได้แต่ให้ รอกการพิพากษาคดีไว้ชั่วคราวจนกว่าจะมีคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ” และวรรคสอง บัญญัติว่า

- ๓ -

“ในกรณีที่ศาลรัฐธรรมนูญเห็นว่าคำโต้แย้งของคู่ความตามวรรคหนึ่ง ไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัย ศาลรัฐธรรมนูญจะไม่รับเรื่องดังกล่าวไว้พิจารณาก็ได้”

พิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๗ (๒) เป็นบทบัญญัติอยู่ในหมวด ๑๖ ว่าด้วยการปฏิรูปประเทศ ซึ่งเป็นบทบัญญัติที่กำหนดให้การปฏิรูปประเทศต้องดำเนินการบรรลุเป้าหมายให้สังคมมีความสงบสุข เป็นธรรม และมีโอกาสอันทัดเทียมกันเพื่อขจัดความเหลื่อมล้ำ มีลักษณะเป็นบทบัญญัติอันเป็นหลักการทั่วไปของบทบัญญัติว่าด้วยการปฏิรูปประเทศ มิได้เป็นบทบัญญัติรับรองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลในเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยเฉพาะ และมีได้เป็นบทบัญญัติที่ให้สิทธิแก่บุคคลที่จะโต้แย้งหรือกล่าวอ้างว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญมาตรานี้ได้ จึงไม่มีกรณี que que ที่พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. ๒๕๔๑ มาตรา ๑๒๕ วรรคสาม จะขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๕๗ (๒) ได้ คำโต้แย้งของโจทก์ดังกล่าวไม่เป็นประโยชน์ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะวินิจฉัย ถือเป็นคำโต้แย้งที่ไม่เป็นสาระอันควรได้รับการวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ วรรคสอง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงมีคำสั่งไม่รับคำร้องไว้พิจารณาวินิจฉัย

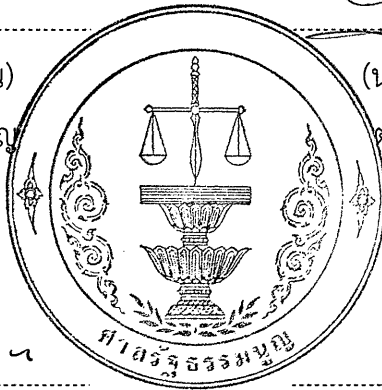

(คำสั่งที่ ๓๓/๒๕๖๓)

(นายทวีเกียรติ มีนะกนิษฐ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนครินทร์ เมฆไตรรัตน์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายปัญญา อุดชาชน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดม สิทธิวิรัชธรรม)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวิรุฬห์ แสงเทียน)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายจิรนิติ หะวานนท์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนพดล เทพพิทักษ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ